

RACINE.

Biblioteca I. Negulescu
No. 409
CASA SCOLARILOR

PHEDRA

TRAGEDIE IN CINCI ACTE

(1677.)

TRADUCTIUNE NOUA

DE

G. SION.

(CU O EPISTOLA A DOMNULUI V. ALEXANDRI).

BUCURESTI
TYPOGRAPHIA LABORATORILORU ROMANI

STRADA ACADEMIEI, Nr. 19

1875.

196528
855961

1956

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
Cota 211133 Dublet
Inventar 146528

211133 Dubl

REPRODUCERE

TRAVAIL EN LANGUE FRANÇAISE

DEUXIÈME PARTIE

LE FRANÇAIS EN ALGÈRE

1950

DEUXIÈME PARTIE

(C'est la deuxième partie de la collection)

UNIVERSITÉ

UNIVERSITÉ DE CONSTANTINE

ÉTUDES ALGÉRIENNES

1950

Mircesci, 31 Decembre 1874.

Amice,

Într'un timp ca acesta de publicații seci și de traduceri absurde a unor cărți încă mai absurde, este un merit mare de a cerca să introduci în literatura română cap-d'operele literaturilor străine. Acel merit l'ai avut de mult traducând comedia **Misantropul**, și urmezi a'l avea publicând astăzi în limba noastră admirabila tragediă francesă : **Phedra**.

Eă te felicit din tătă inima, pentru curagiul ce ai avut de a aborda dificultățile unei asemenea întreprinderi, căci nu e lesne de a se face cineva interpretul unor genii ca Molière și Racine.

Având onorul de a te pune în fruntea pionierilor literari care, urmându'te exemplul, vor deschide cu timpul în ochii Românilor tesaurul literaturii clasice a Franciei, acel onor va respândi o glorie bine meritată pe numele ce ai știut a'te crea în pleiada poetilor contimpurani.

Acum, vie alții care să reușiască mai bine de cât ai reușit! Cercarea lor va fi priimită cum se cuvine. — Dar cine le-a deschis calea? Sion! — Mulțumită dar fie poetului Sion!

Amic devotat,

V. Alexandri.

PHEDRA

PERSOANE :

- THESEU, fiul lui Egeu, rege al Athenei.
PHEDRA, socia sa, flica lui Minos și a Pasiphaei.
HIPOLIT, fiul lui Theseu, și al Antiopei regina Amazónelor.
ARICIA, principesă de sânge regale din Athena.
OENONA, nutrice și confidentă a Phedrei.
THERAMENE, perceptoriu al lui Hipolit.
ISMENA, confidentă a Ariciei.
PANOPA, fiece din suita Phedrei.
GARDI.

Scena se petrece la Trezena, orașu în Peloponesu.

ACTUL ÂNTÂIŪ

SCENA I

HIPOLIT, TERAMENE

Hipolit

Eū m'am decis cu totul, iubite Teramene;
Plec, părăsesc șederea plăcută din Trezene.
Cumplita îngrijire în care mă muncesc
De-atâta lenevire mă face să roșesc.
De șese luni trecute, de tatăl meu departe,
Eū nu mai sciū ce țără de dînsul mă desparte;
Nu sciū decă 'n pericol nu este vieța sa.

Teramene

Și 'n cotro, sinfore, te duci spre a'l căta?
Ca să'ți imprăștiiū frica și grija ce te-abate,
Umblat'am tot Corintul și mările'i turbate;

De-al lui Theseu scump nume mereu am cercetat
 Pe țermit ce-Acheronul îi scaldă neîncetat;
 Am vizitat Elida; am străbătut pe urmă
 Icaria mai totă, ca să'i pot da de urmă.
 Pe ce speranță nouă acuma te-ai basa
 De pleci ca să descoperi ceva de urma sa ?
 De unde scit că însuși el pôte nu voesce
 Ca să se scia 'n lume pe unde se găsesce ?
 De unde scim c'acuma eroul ce iubim,
 Și de-ale căruț dîle atît ne îngrijim,
 Nu se resfață 'n jurul vre unei dulci sirene ?..

Hipolit

Respectă p'al meu tată, iubite Teramene.
 Erorile juneței nu cred c'ar cuteza
 Să pună-așa obstacul acuma 'n calea sa;
 Și or cât se 'ngrijesce de vre o stea fatală,
 Cuvânt nu are Phedra de tîmă de rivală.
 In fine, căutându-l, fac datoria mea;
 Mă duc din astă țîră ce n'o mai pot vedea.

Teramene

De cînd insă, sințore, urăsci aceste locuri
 Cari-au vîdut trecîndu-ți copilăria 'n jocuri,
 Și cari-odinióră diceai că le preferi
 Mai mult de cât Atena și ale ei plăceri ?
 Ce ură ? ce pericol de-aicea te gonesce ?

Hippolit

Trecutul nu mai este; prezentul m'amăresce.
De când aș voiți deii ca să trimită-aci
Pe fiica Pasiphaei, nu-mi vine a trăi.

Teramene

A! înțeleg acum durerea ta cea mare.
Te întristeză Phedra : ea-ți face zile-amare.
De vitriga-ți cumplită vrei a te depărta;
Din cauza ei numai exilă voesci a-ți da.
Dar ura ei acum n'o cred ca altă dată;
O cred mai îndulcită, cu mult mai stempărată.
Și-apoi de ce pericol mai poți a te 'ngriji
Când vezi o creatură pe cale de-a muri?
Cum? Phedra atacată de-o bolă ce n'o spune,
In stare să blesteme chiar zilele ei bune,
Mai crezi tu că mai poate să-ți cugete vr'un rău?

Hippolit

Nu este numai Phedra de care mă tem eu.
Plecând, Hippolit fuge de-o altă inemică;
De juna Aricia, spun drept, imi este frică;
Se trage dintr'un sânge jurat a ne 'mpila.

Teramene

Voesci și tu, sințore, a o persecuta?

Cređi tu că Palantiđii voind ca să-și răbune
 Vor cuteza 'n comploturi pe sora lor a pune?
 Nu ții nici de cum sémă de inocența sa?

Hipolit

Déc'ași urî-o, crede, că nu m'ași depărta.

Teramene

Permis imi e, sinfore, să mă esplic mai bine?
 Putérea! óre însuți să te desmînți pe tine,
 Acel ce n'ai fost încă de patimi subjugat,
 Precum a fost adesea Theseu cel lăudat?
 Se credem óre-acuma că Venerea e 'n stare
 A umili mândria și inima-ți cea tare?
 Să credem că ea astăđi te pune-a tămăia
 Altarul ei la care Theseu se inchina?
 Iubesci, sinfore, póte?

Hipolit

Cutezi să 'ntrebi, amice?
 Tu, care 'mî cunoscî firea și inima pot đice,
 Cum poți să cređi putința ca să desmint chiar eu
 Simțirile mândriei ce port in peptul meu?
 Cu lapte de-amazonă nutrit chiar din pruncia,
 Am căpătat, scii bine, inalta mea mândriă;
 Apoi când in etate mai matur'am venit,
 M'aplaudam eu insu-mi de mine mulțumit.

Crescut de mic de tine, din gura-ți laudată
Aflat'am istoria a scumpului meu tată.
Tu scii entuziasmul cu care ascultam
Mărețele lui fapte, pe cari le-admiram;
Cum îmi spuneai atâte succese de mărire,
De cari universul e încă în urmărire;
Cum consola pe ómenii de lipsa lui Alcide;
Cum nimicia pe monstri cu brațu-și intrepid;
Cum a ucis gigantul cumplit din Epidaur,
Și cum a scăpat Creta de crudul Minotaur.
Dar când îmi spuneai érá-și de-acele slăbiciuni
Cu cari se'njosise în miș de-ocasiuni :
D'Elena cea frumoasă de la părinți răpită,
De biata Peribea cu alta 'nlocuită;
De altele atâtea cu numele uitat,
Credule, amăgite de-un dor ne-astémpérat!
De Ariadna care la Naxos stă proscrisă,
De Phedra care 'n fine aicea stă închisă;
Tu scii cu ce durere eú te rugam prea mult
Ca să-ți scurtezi discursul ce mă făceași s'ascult.
Acéstă istoriă, mă mir chiar eú de mine
Cum am putut în minte s'o țin așa de bine.
Și însu-mi eú, acum, să fiú de ea legat!
Și deii pên'acolo să mă fi condamnat!
Cu-atât mai mult desprețul simț că m'apésă 'n lume
Cu cât Theseú prin fapte mărețe are nume;

Eū încă nici un monstru nu am putut s'omor
 Ca lumea să-mi permită căderea-aşa uşor.
 Chiar dac'a mea mândria s'ar indulci vr'o dată,
 La Aricia tocmai ea s'ar vedé plecată?
 Nu şî-ar aduce aminte de-un lucru neuitat
 Că un etern obstacol pe noi ne-a separat?
 Theseū o reprobéză; şi el opresce-anume
 Că fraţii săi să aibă nepoţi de sor pe lume.
 Culpabilei talpine el nu-i permite-a da
 Lăstare de acele ce-o pot regenera;
 Pên'la mormânt supusă tutelei lui cumplite,
 Ea este condamnată să nu se mai mărite.
 Pe Aricia dară mai pot s'o apăr eū?
 Pot să m'arăt eū óre rebel tatălui meū?
 Şi 'n dragoste nebună juneţea-mi imbarcată...

Teramene

Sinfere, déca ora-ţi e insemnat'odată,
 Nici ómenii nici cerul nu pot a te opri.
 Theseū-ţi deschide ochii voinđ a te orbi;
 Şi ura sa, ce astă-dî s'arét' atât de tare,
 Dă inemiceî sale o graţiă mai mare.
 Un cast amor, in fine, de ce te-ar spăimănta?
 De ce a lui dulcéţă să nu vrei a gusta?
 Aū dóră tótă viéţa să aibî aşa scrupule?
 Te temi să nu-ţi perđi calea pe urma lui Hercule?

A Venerii putere a 'nvins or ce bărbați.
Și unde-ai fi fost óre, chiar tu care-o combați,
Déc' Antiopa, 'ncinsă de-o castă 'nflăcărare,
N'ar fi ajuns consórtie a lui Theseu cel mare?
Dar ce mai vorbe vane?.. Fii sincer, spune drept;
De cât va timp în lume te-aréți mai înțelept,
Cu mai puțin orgoliu, mai blând, mai dulce 'n tóte.
Aci peste câmpia sbori într'un car cu róte,
Aci pe luciul mării comanđi ca un Neptun,
Aci încurii sub frêne un cursier nebun;
Pádurea nu resună de vocea-ți c'altă dată :
De-o flacără secretă vederea-ți e 'ncărcată.
Nu este îndoielă, sinóre, tu iubesci;
Or cât te vei ascunde, eú vėd că pătinesci.
Nu cređi că Aricia te-ar face mai ferice?

Hipolit

Eú plec, mă duc să caut pe tatăl meú, amice.

Teramene

Și n'ai să veđi pe Phedra 'nainte de-a pleca?

Hipolit

Așa voiam; dar du-te a o însciința.
S'o vėd, fiind că ast fel socoți că e mai bine.
Dar ce o să ne spună Oenona care vine?

SCENA II

HIPOLIT, OENONA, TERAMENE

Oenona

Nici un turment, sințore, cu-al meu nu este-egal!
Regina e aprópe de terminu-í fatal.

In van ȓioa și nóptea staũ lângă ea 'n veghiere,
O vėd cã se topesce in brațe-mi de durere.

Desordine eternã domnesce 'n mintea sa;
Restriște-a-ades o face din pat a se scula;

Voesce-a vedé ȓiua; și patima-í amarã

Mi-ordonã tot odatã sã daũ pe toți afarã.

Dar ėtã-o cã vine.

Hipolit

Eũ mē retrag de-aci,

Cãci sciũ c'a mea presentã n'o póte suferi.

SCENA III

PHEDRA, OENONA

Phedra

Nu mergem mai departe. Aci, dragã Oenonã.

Nu mai pot sta 'n picióre; puterea m'abandonã.

Vai! de lumina ȃilei mi-sũ ochii ametiți;
Ah! numai pot... genunchii sub-mine-sũ inlemniți..

(șede)

Oenona

De lacrimile nãstre, o ȃei, fiã-vẽ milã!

Phedra

De aste ornamente, oh! cãt imi e silã!
Ce mãnã nedibace s'ocupã tot mereũ
A innoda cu grijã pe frunte pãrul meu?
Tot pare cã conspirã sã-mi facã supãrare.

Oenona

Nu mãi pricepe nimeni dorințele ce are.
Dar, dãmã, adinãori tu insã-ți ai cerut
Sã te parãm in modul cu care ți-a plãcut;
Tu insã-ți, adunãndu-ți puterea de-altã datã,
Ceruși sã veđi lumina și ȃina luminatã.
Acuma o veđi, dãmã; și 'n loc sã o privesci,
Urãsci lumina care ȃiceai cã o doresci.

Phedra

Strãmoș mãreț al unei familii svãnturate!
Pãrinte-al mamei mele nãscutã in pãcate!
Tu, care cu rușine veđi pãte starea mea,
O Sãre! numai astã-ȃi eũ viũ a te vedea!

Oenona

Cum! Tot te dominéză ideile aceste?
Mereu o să te afli în cugetări funeste?
Mereu în chinul morții și în nălucituri?

Phedra

O ȃei! cum nu mă aflu la umbră în păduri!
Când voiu putea eu 6re să v6d în admirare
Cum merge pe câmpie un car în fuga mare!

Oenona

Cum, d6mnă!

Phedra

Unde m'aflu? Nebună!... ce-am vorbit?
Ce mi-am făcut eu mintea? aũ d6r s'a rătăcit?
Da?... ȃei mi-aũ luat'o: ea nu mai e cu mine;
Imi simț roș6ța 'n față... Oenono, mi-e rușine!
Durerile-mi ascunse pré mult și le-am spus eu!
Și ochii mei se scaldă în lacrimi mereu.

Oenona

Dar, d6mnă, ce-mi spui mie mereu despre rușine?
Vorbesce-ne, mă crede, de b6la ta mai bine.
Consiliilor n6stre nevr6nd să te supui,

Voesci fără de milă vieța să-ți răpuși?
Ce furie se pune în calea vieții tale?
Ce farmece cumplite te trag pe-a morții vale?
De trei ori umbra nopții pe ceruri a trecut,
Și somnul cel de pace pe gene-ți n'a căzut;
De trei ori ȋioa-alungă pe noptea cea obscură,
Și tu n'ai luat încă nimica 'n a ta gură.
Ce plan teribil-ore ai pus în mintea ta?
Cu ce drept la viața-ți cutezi a atenta?
Insulți pe înșii ȋeii ce ne-au adus pe lume;
Trădezi chiar pe bărbatul care ți-a dat un nume;
Trădezi în fine pruncii, copiii cari-'i ai,
Ce mâini de mame vitregi cu mortea ta le dai.
Mai cugetă că ȋioa care 'n mormânt te-ar pune,
Ar re'nvia speranța aceluși fatal june
Copil al Amazonei, ce pare că'i jurat
Să fiă stirpei tale dușman neimpăcat;
Dér... Hipolit...

Phedra

O ceruri!

Oenona

Te turburi, dómná, ore?

Phedra

Ce spui, nesocotito, asemenea oróre!

Oenona

Ei bine, ai dreptate a mi te turbura :
 Ast nume se cuvine a te infiora.
 Trăesce dar : amorul la asta să te-escite.
 Trăesce; Să nu suferi ca fiul unei Scite
 Să viă să comande peste-ai tēi copil,
 Ai Greciei ilustre și-ai deilor mari fi.
 Fă-ți inimă; profită de ori cari minute :
 Repară-ți de îndată puterile-abătute,
 Pe când făclia vieții gat'a se consuma
 Mai pôte să s'aprindă, mai pôte a dura.

Phedra

Pré mult am prelungit'o, durata vieții mele.

Oenona

Ce? vre o remușcare îți face dila rele?
 Ce crimă 'nfricoșată in viêt'ai cugetat?
 Aă mânele-ți in sânge de om s'ău încrunat?

Phedra

Din grația cerescă, n'am fruntea maculată.
 De-ar fi putut să-mi fiă și inima curată!

Oenona

Dér ce proiect teribil trudesce mintea ta,
 Că sufletul tēu pare a se inspăimânta?

Phedra

Ți-am spus destul, Oenono! prefer să mor mai bine,
De cât să-ți spun mai multe din câte am în mine.

Oenona

Mori dară, și păstrează-ți tăcerea, dacă vrei :
Dar vină altă mână să 'nchiadă ochii tei.
De și abia-ți rămâne de viét'o licurire,
Dar sufletu-mi va merge la morți mai cu grabire;
Sunt mi de căi spre-a merge acolo cine-va,
Și eū pe cea mai scurtă voiū sci a căuta.
Dar dragostea mea, crudo! mințitu-te-a vr'o dată?
N'ai fost chiar din pruncia de mine legănată?
Ca să te cresc, copiii și țera mi-am lăsat,
Și-a mea fidelitate așa ai compensat?

Phedra

Și ce fruct cređi să capeți de-ai sci a mea durere?
Tu te-ai umplea de gróză de-ași rupe-a mea tăcere.

Oenona

Și ce mi-ai puté spune ca să-mi aduci fiori
Mai mult de cât acele când te privesc că mori?

Phedra

De-ai sci tu a mea crimă și sórta mea cumplită,
Eū trebuie, Oenono, să mor mai chinuită.

Oenona

In numele-astor lacrimi ce veđi că le-am vęrsat
Și cari la genuchi-ți se vęrsă ne'ncetat,
Descopere-mi, o dómná, ce lucru te rępune.

Phedra

O vrei? te scólă dară...

Oenona

Vorbesce; spune, spune.

Phedra

O cer! Ce să-i spun óre? de unde să încep?

Oenona

Da, fá ca a ta spaímă și eũ să o pricep.

Phedra

O Venere fatală! in ce cale cumplită
A aruncat amorul pe maica mea iubită!

Oenona

Aceste suvenire să le acoperim
Cu vëlul de útare : să nu le mai vorbim.

Phedra

O, soră Ariadno! de ce dureri lovită
Muriși, nefericito, uitată, părăsită!

Oenona

Dar nu știu ce te face a te întărita
In contra tuturor din seminția ta?

Phedra

Din astă seminția eș sunt precondemnată
De-a Venerei urgiă să per mai blasfemată.

Oenona

Iubesci?

Phedra

Cu furiele tôte ce-amorul pôte da.

Oenona

Pe cine?

Phedra

E oribil ce ai a asculta.
Iubesc.... la acest nume urgia mă răpune.

Iubesc....

Oenona

Pe cine? spune.

Phedra

Cunoscî pe acel june,
Copilul amazonei de mine urgisit?

Oenona

O cer? Hipolit dară!

Phedra

Tu escî ce l'ai numit?

Oenona

O cer! sângele'n mine inghiață de oróre!
O, rasă blasfemată! o, crimă 'ngrozitoare!
Calătoria tristă! de n'ași fi apucat
Să viû pe-aceste țermuri ce m'aû înveninat!

Phedra

Și patima-mî nu este de erî sêu ađi urđită.
Când cu Theseû ursita a vrut să fiû unită,
Credeam că fericirea mi s'a assigurat;
Dar de o-dat' Athena un inimic mî-a dat!

Vădutu-l'am, roșit'am, și inima-mi perdată
 De mare turburare simțitu-o-am cădată;
 Nu mai vedeam cu ochii; nu mai puteam vorbi;
 Simțiam că-mi arde corpul, și nu sciam simți.
 Recunoscuiu atunci că Venerea'n mânia
 Săgețile-și îndreptă asupra-mi cu urgiă.
 Prin rugă neincetate credeam să le abat :
 Îi înălțaiu un templu frumos și minunat.
 De victime diverse sub ochi-mi immolate,
 Catam să-mi aflu mintea în sânuri sangerate :
 Remediuri deșerte de un amor nebun !
 În van peste altare tămăia vream să pun,
 Când invocam cu gura al deei mare nume,
 Îl adoram pe dînsul; când îl vedeam prin lume,
 Sau chiar lângă altare unde sacrificam,
 În el vedeam pe deul la care mă 'nchinam.
 Nu vream să-l văd, dar ochii mi-l arătau îndată
 Când îmi eșia 'nainte în cale-mi al său tată :
 În contra mea eu însă-mi ades' m'am revoltat;
 Mi-am escitat curagiul, chiar l'am persecutat.
 Ca să alung dușmanul ce mă ținea perdată,
 I-am arătat în lume o ură prefecută :
 Cerniui ca să-l proscria; și, stăruiind mereu,
 Făcuii ca să l gonéscă de lângă tatăl său.
 Mai resflaiu atunci; și, dup'a lui absență
 Viața mea mai lină curgea în inocență :

Și, ascundându-mi dorul, cătam a cultiva
 Amorul conjugale ce legea mi'l dicta.
 Dar, vai ! silințe vane ! amară destinată !
 Adussă la Trezena de soțul meu, îndată
 Am revădut dușmanul ce l'am fost depărtat :
 Și plaga mea cea viă îndat' a sângerat !
 Nu e o simpl' ardóre în vinele'mi ascunsă ;
 E prad' adevărată de Venerea pētrunsă.
 Eū, pentru a mea crimă, cumplit mă 'nfioresc :
 Mi s'a urât cu viēța, s'o cruț nu mai cutez ;
 Voiam prin a mea mórte să cruț a mea mărire,
 Sa nu mai afle lumea cumplita-mi injosire :
 Dar lacrimile tale m'aū pus p alt-fel de drum ;
 Ți-am spus, Oenono, tóte; nu mă căesc nici cum.
 Acum când veđi că mórtea s'apropie de mine,
 Te rog să nu mai mustri cumplita mea rușine;
 Și dulcea-ți îngrijire nu cerce-a 'mpedica
 Un rest de resuflare ce 'i gata a sbura.

SCENA IV

PHEDRA, OENONA, PANOPA

Panopa

Voiam să v'ascund, dómnă, o tristă noutatē ;
 Dar nu se ține-ascunsă așa fatalitate.
 Ne'nvinsul soțul vostru de mórte-a fost răpit.
 Intreg orașul este de-acésta îngrozit.

Oenona

Ce spui!

Panopa

In van regina la ceruri va mai cere
Cu lacrimi inturnarea si-a lui Theseu vedere.
Prin vase'n port sosite acesta s'a aflat;
Chiar Hipolit se dice c'a fost incredintat.

Phedra

O cer!

Panopa

Si la Atena un Domn vor a alege :
O tabara reclama pe fiul vostru rege ;
Er alta, uitand dreptul si legea țerei, vra
Copilului străinei sufragele a da.
Se dice că mai este o clică care cere
Pe sora lui Palante s'aducă la putere.
Eu cred că fac un bine a vă însciința.
Chiar Hipolit se dice că-i gata a pleca ;
Si este temă mare că mergerea lui pôte
Să tragă după dinsul nemernicele glôte.

Oenona

Destul, Panopo, du-te; regina negreșit
Că va'ngriji a face cum e mai nemerit.

SCENA V

PHEDRA, OENONA

Oenona

Credeam că mórtea, dómnă, ți-ar fi făcut un bine;
 Mă preparam chiar însă-mi să te urmez pe tine :
 Nu mai voiam a-ți dice ca alte căi s'alegi,
 Dar astă întemplantare îți pune alte legi.
 Acum iea altă față ursita și norocul;
 Theseu nu mai trăesce, tu trebuî să-î iei locul,
 Theseu murind îți lasă un fiu care va fi
 Slav, decă te va perde; și rege de'î trăi.
 La cine în restriște să afe réđim óre ?
 Ce mână o să vină să-l stergă de plânsóre ?
 Cu strigătele sale, urcate pên' la dei,
 Va irrita asupra-ți pe toți strămoșii sêi.
 Trăesce; nu'ți mai face de-acum nici o mustrare :
 Acum nu este crimă a ta inflăcărare ;
 Sunt rupte, dómnă, astăđi, prin mórtea lui Theseu,
 Acele noduri cari te'ncriminau mereu.
 De Hipolit acuma să nu ai nici o témă;
 Poți să-l și veđi, și nimeni nu are-a-ți cere sémă;
 El astăđi credënd încă că esci dușmana sa,
 Va fi avënd în cuget a te persecuta.
 Dar scóte-l din eróre, și fă-l a te'nțelege.
 Rămână în Trezene el singur domn și rege ;

Dar recunoscă dreptul ce are fiul tău
Să fiă în Athena pe tronul lui Theseu.
Voi, și unul și altul, uniți-vă mai bine
A Ariciei clică a o combate 'n fine.

Phedra

Consiliile tale, Oenono, le ascult.
De este cu putință ca să trăesc mai mult,
De trebuie c'amorul matern să mă inviă
Și viéța să-mi aducă, ei bine, fiă, fiă!

ACTUL AL DOILEA

SCENA I

ARICIA, ISMENA

Aricia

Și Hipolit voesce să mă 'ntâlnesc' aci ?
 El va să-mi dic' adio nainte de-a porni ?
 Vorbesci tu drept, Ismeno ? Nu te înșeli tu ôre ?

Ismena

Da, dómná, te astéptă la orî și ce onóre.
 Murind Theseu, acuma fii sigur' a vedea
 Că mulți au să se 'ntrécă spre a te tēmăea.
 In fine Aricia e liberă pe sine,
 Și Grecia veni-va la dēnsa să se 'nchine.

Aricia

Așa dar nu-î minciună că eū voiū înceta
 De a mai fi 'n sclaviă, și jugu-î a purta ?

Ismena

Nu, dómná, deîi astă-dî nu te mai persecută;
Theseu nu mai trăesce, și sórta te salută.

Aricia

Și cum se dice 'n lume că el ar fi murit?

Ismena

In necređute modurî de-acésta s'a vorbit.
Se dice cum că marea a vrut să-l pedepséscă
Fiind c'o nouă-amantă căta ca să răpéscă.
Se mai vorbesce încă că el ar fi intrat
Cu Pirritou de mână în Iadul infocat,
C'ar fi vėđut Coeytul cu malurile sale,
Și, viū fiind, sta față cu umbre infernale;
Dar de-acolo, în urmă, el n'ar mai fi putut
Ca să se reintórcă pe unde-a fost trecut.

Aricia

Să cred óre că omul, trăind, pêne nu móre,
E 'n stare ca să pótă în Iad să se cobóre?
Ce farmec, ce descántec, puteaū a-l însoți?

Ismena

Theseu a murit, dómná; nu te mai îndoi.

Athena 'ntrégă geme; Trezena chiar se ȃice
 C'a proclamat de rege pe Hipolit aice.
 Iar Phedra, îngrijită pentru copilul său,
 In casa ei consultă ȃe-amicii săi mereu.

Aricia

Și Hipolit creȃi óre c'acuma o să fiă
 De cât al său părinte mai cu mărinimiă,
 Și-o să mă libereze?

Ismena

Da, dómnă, negreșit.

Aricia

Tu nu cunoscși se vede pe mândrul Hipolit.
 Cum creȃi că o să simȃă vr'o milă el de mine,
 Când chiar sexul femeei el nu-l privesce bine?
 De cât-va timp el fuge ca nici să-l mai vedem
 Și merge tot în locuri pe unde nu suntem.

Ismena

Se sciũ aceste, dómnă, și le cunosc prea bine:
 Dar Hipolit e alt-fel când este lângă tine;
 Sciind tot ce se ȃice despre mândria sa,
 Am fost prea curiosă a mă incredinȃa.

Chiar de la prima oră când te-a văzut, îmi pare
C'am observat la densusul un fel de turburare ;
De și a ta vedere o evita fățiș,
Cu ochii în langóre el te privia furiș.
El nu are curagiul amant să se numéscă,
Dar ochii spun ce gura nu va ca să rostéscă.

Arcia

Cu ce plăcere mare, Ismeno, ascult eú
Chimerele aceste ce ai în capul téeu.
Tu, care cunosci bine tot firul vietei mele,
Cum cređi că jucăria a unei sórte rele,
O inimă nutrită de lacrimi și plânsori,
S'ajung'a sci amorul cu ale lui furori ?
Din regii fit ai Terrei, cu glorióse nume,
Eú singurá acuma mai sunt pe astá lume :
In furii de resbóe perdut'am șese frați
In flórea primăverei, de lume admirați.
A Greciei țerână, pe care ochiu-mi plânge,
Nepoții Erechteei aú inundat'o 'n sânge.
Tu scii ce lege asprá opresce pe popor
Ca să-mi arate mie un semn măcar de dor :
E témă ca nu sora să facá să re'nvia
A fraților cenușă și drepturi la domniá.
Dar tu scii iarăși bine cu ce despreț și eú
Priviam astá 'ngrijire la 'nvingătorul meú.

Tu scii că, tot-deauna de-amor nebiruită,
De-a lui Theseu rigóre eram mai multămită,
Și cu disprețu 'n suflet de el nu vream s'aud.
Atuncea nu vădusem pe fiul său cel crud,
Nu că, prin ochii singurî de-odată farmecată,
Iubesc în el frumsețea și mina lăudată,
Presente ce natura a vrut a i le da,
La cari el nu ține, ci pare a ignora :
Iubesc în el aceea că n'a voit s'adune
În suflet patimi rele, ci numai fapte bune :
Iubesc, spun drept, Ismeno, ast suflet generos
Ce nu s'a plecat încă sub jugul amoros.
În van se mândria Phedra de-a lui Theseu iubire :
Eu sunt mai mândră pôte, și fug de-acea marire
De-a căpeta amorul la miț femeii promis
Și de-a intra 'ntr'un suflet de dece părți deschis.
Dar a putea învinge vre un curagiū mai mare,
De a băga durerea în vre un pept mai tare,
A pune în catene pe un captiv uimit,
Și-al apleca la jugul ce-a fost desprețuit :
Acésta e dorința de care mi fac scrupule.
Dar Hipolit se 'nvinge mai greū de cât Hercule,
Și gloriă mai mare își pôte dobândi
Acel ce-ar fi în stare pe el a-l umili.
Dar vai, dragă Ismeno! acésta-i imprudentă!
Eu nu m'aștept la alta de cât la rezistență :

Tu mă vei vedea pôte gemënd și in delir
Chiar pentru-acest orgoliu ce astăđi il admir.
Prin ce putere óre, prin ce fel de minune,
Pe Hipolit cređi pôte...

SCENA II

HIPOLIT, ARICIA, ISMENA.

Hipolit

Nainte d'a pleca,
Mă cred dator a-ți spune ceva de sórta ta.
Părintele meü, dómnă, in viétă nu mai este.
De mult aveam in suflet tot presimțiri funeste;
Dar mórtea lui ne spuse ce pedică 'l ținea
De-a se 'nturna mai iute dupě dorința mea.
In fine cruda Parcă acuma 'n mână are
Pe-amicul, succesor al lui Alcid cel mare.
Orí cât de mare ură să aibi pentru Theseü,
Cred că-mi permiti să laud in el pe tatăl meü.
Mă mai consol c'o faptă de liberalitate:
Viü, doamnă, să-ți dau astăđi deplină libertate;
Revoc legile aspre care sclavia-ți da.
Poți să dispui de tine, de însăși sórta ta.
Și in Trezena, unde sunt cunoscut de rege,
Aice unde tronul imi vine dupě lege

Ca patrimoniū sacru de la strămoșii mei,
Te las liberă, dómună; te las să faci ce vrei.

Arcia

Mă simț foarte uimită de-atâta bunătate.
Cu-atâta îngrijire și generositate,
Imi pare că mai tare, sințore, mă subjugi
De cât legile aspre ce ȳici că le distrugi.

Hipolit

Athena vrea un rege : se cugetă la mine,
La fiul mic al Phedrei, și încă chiar la tine.

Arcia

La mine, sințore ?

Hipolyt

O lege aspră, sciū
Că pare-a'mi interȳice la tronul ei să viū :
Sciū că mi se impută că sunt fiū de străină.
Cât despre al meu frate, de-ar vrea să intervină,
Asupra lui am, dómună, și drepturi și miȳloc
Ca ori ce-ambiȳiune s'o pun la alei loc.
Un frēū mult mai legitim mă ține 'n loc pe mine :
Iȳi las, iȳi dau un sceptru ce dupē dreptu-ȳi vine,
Ce-ai tēi strămoși ilustri se scie c'aū avut

De la Egeu cel mare de Terra conceput.
 Athena ce sciü bine era a lor odatä,
 De tatäl meu märitä, de dënsul patronatä,
 A lui Theseu domnire voios a 'mbräcişat,
 Iar frañii tëi, din contra, uitärii i-a läsat.
 In sënul ei Athena acuma te rechiémä :
 Destul gemu de lupte cumplite peste sémä ;
 Frumósä sa câmpiä destul s'a adäpat
 Cu-al vóstreï stirpe sânge, ce-atäta s'a vërsat.
 Trezena më ascultä. Iar Creta cea avutä
 Va da fiului Phedrei retragere plăcutä.
 Me duc acuma, dómnä, sä trag in partea ta
 Pe toñi acei ce mie vor voturile a'mi da.

Arleia

Uimitä şi confusä de-asemine cuvinte,
 Nu sciü daca nu este un vis care më minte.
 Deştéptä sunt eu óre? sä cređ ce-am ascultat?
 Ce đeu, sinlore, óre ast plan òi-a inspirat?
 Cu mare drept te bucuri de gloriä in lume!
 Realitatea 'ntrece cel mai frumos renume!
 Tü singur in favóremi sä vrei a te trăda!
 Nu numai c'al tëu suflet n'a vrut a cultiva
 Acea eternä urä, acea inimiçiä...

Hipolit

Sä te urësc eu, dómnä? or cât de negre fiä

Culorile cu cari dușmanii mă descriu,
 Se pôte crede óre c'ășa monstru să fiu ?
 Că datine selbateci, ce inimă cânéscă,
 Vêđându-te, puterear să nu se imblândéscă ?
 Puteam să resist óre la un incântámént. . .

Arcia

Ce vrei să dici, sinfore ?

Hipolit

MI-am prea luat avânt.

Vêđ cum că rațiunea de patimă se 'nvinge :
 Fiind că spre vorbire acuma ea mă 'mpinge,
 Mă vêđ nevoit, dómná, să-ți spun imediat
 Ceva ce pêně astăđi eú nu am divulgat.

Veđi înainte-ți, dómná, un principe ce este
 Esemplu de-un orgoliú cu consecinți funeste;
 Eú, care cu amorul de-a pururea luptam,
 Eú, care cu mândriă puterea i insultam,
 Eú, care de pe maluri priviam cu nepăsare
 Pe cei ce în naufrângerí vedeam luptând pe mare;
 Sub legea cea comună orí căror muritorí,
 Mă vêđ supus de-o dată, ca aruncat din norí !
 Un singur moment fuse în stare să abată
 Superbia mea care era nemésurată.

De șese luni aprópe, cu totul desperat,
Portând în sân săgéta ce m'a inveninat,
In contra ta, in contră-mi, mă lupt plin de rușine :
Lipsesci? merg de te caut; esci față? fug de tine;
De fug într'o pădure, eū vęd tot chipul teū;
Ori unde, ți și nópte, eū intálnesc mereū
Figura 'ncântátóre și graciele tale;
Și alt nimic pe lume nu vęd în a mea cale.
Ori cât imi pun silința, ori cât mă străduesc,
Mă caut eū pe mine, și nu mă mai găsesec :
Nici arcul, nici săgéta, nici carul nu-mi mai place;
Pe valurile mării eū nu sciū ce-ași mai face;
De gemetele mele pădurile resunū;
Și 'neurătorii leneși nu mi se mai supunū.
Te rușineză póte acéstă confidentă
In care-ascuți amorul cu-atáta violență.
Selbatic pare póte captival rușinat
Ce-ascéptă-a tale lacturi, supus și resignat.
Ofranda însé trebui s'o veđi cu-atát mai bine,
Cu cât amantul este neíncercat ca mine;
Și nu respinge, dómnă, pe bietul Hipolit!
De nu erai tu 'n lume, el nu ar fi iubit.

SCENA III

HIPOLIT, ARICIA, TERAMENE, ISMENA

Teramene

Sințore, viū a-ți spune că Phedra vine-aice :
Te caută.

Hipolit

Pe mine?

Teramene

Nu știu ce are-a 'ți spune;
Dar a trimis să 'ntrebe de pôte-a te vedea
Nainte de plecare.

Hipolit

Ce are-a 'mī spune ea?
Ce pôte să ascepte ea ore de la mine?

Aricia

Sințore, cred că trebui să o ascuți prea bine.
Orī cât de inemică socoți că-ți pôte fi,
Durerea ei se cade a o compătimi.

Hipolit

Dar vĕd cĂ mĕ lași, dĂmnĂ. EĂ mĂnĭ mĕ duc departe
Și nu sciĂ de-mĭ remĂne ĩn inimĂ-ți vr'o parte;
Nu sciĂ ce sĂrt' ascĂptĂ un dor ĩnflĂcĂrat....

Aricia

Mergi, principe, urmĂzĂ-ți proiectul lĂudat,
Și fĂ ca ĩn Athena sĂ pot domni cu pace :
Primesc aceste daruri ce te oferĭ a-mĭ face.
Dar darul cel mĂi nobil și cel mĂi precios
Nu este numai tronul și sceptrul vanitos.

SCENA IV

HIPOLIT, TERAMENE

Hipolit

Regina vĕd cĂ vine. Acum, amice, dute
Și fĂ sĂ se prepare plecarea cĂt mĂi iute.
OrdonĂ, dĂ semnalul, și vino de-me iea,
Ca sĂ mĕ scapi de dĕnsa.

SCENA V

PHEDRA, HIPOLIT, OENONA

Phedra

(CĂtre Oenona, ĩn fundul teatrului.)

Imĭ vine-a nu-l vedea.

Tot sângele din mine în inimă-mi s'adună.
Uit ce voiam a-îspune... Oenono, sunt nebună!

Oenona

A fiului tău sórtă, regino, nu uita.

Phedra

Se dice, sinfore, că cugeți a pleca.
Viū să-ți consol durerea cu lacrimile mele,
Și să-ți vorbesc de lucruri ce'mi fac dăilele rele.
Rēmas fără părinte, copilul meu, cum ști,
Nu are nici un rezim în lumea celor vii.
Miī de dușmani în contră-ī puterile-și pun tóte,
Și altul de cât tine să-l apere nu póte.
Dar este-o remușcare ce-apasă mîntea mea
Și nu știu daca mórtea mă va scăpa de ea.
Mē tem ca să nu cadă pe el o resbunare
Voind să urmărescă a mumei rea purtare.

Hipolit

Așa 'njosire, dómná, te rog, nu-mi imputa.

Phedra

De m'ai urī, sinfore, chiar eū cuvēnt ți-ași da.
Prea multe neajunsuri m'am nevoit a-ți face,
Și niminea nu scie ce 'n sufletul meu jace.
Eū dușmăniei tale anume m'oferiam ;

Pe locurile-acestea eū nu te suferiam ;
In public sėu in parte, in contra-Ńi declarată,
Am vrut sǎ fiū prin mare de tine separatǎ;
Prin o anume lege eū ȃncǎ am oprit
Ca nici sǎ se vorbescǎ mǎcar de Hipolit :
Cu tóte-aceste daca urgia mea cumplitǎ
Se cade cu urgia-Ńi sǎ fiǎ pedepsitǎ,
Nici o femeie 'n lume mai demnǎ nu ar fi
De mila unui suflet ce nobil s'ar numi.

Hipolit

Sciū, dómnǎ, cǎ o mamǎ de fiit sei gelósǎ
Pe fiit altei mume nu-i ertǎ bucurósǎ.
Urita bǎnuelǎ e fructul cel comun
Ce in a doa nuntǎ consórtelǎ adun.
Orī care pentru mine aŃa urma sǎ fiǎ;
Prin alta simŃiam póte mai multǎ tiraniǎ.

Phedra

Ah! cerul, sinfore, Ńi deit cei de sus,
Subt legea cea comunǎ pe mine nu m'aū pus!
Pe inimǎ, pe suflet, m'apasǎ altǎ stǎncǎ!

Hipolit

Nu este timpul, dómnǎ, ca sǎ te turburi ȃncǎ :
Consortele tėu póte trǎesce unde-va;
El póte sǎ se 'ntórcǎ vrėnd deit a ni-l da.

Neptun care-l proteje și vede de-a lui sörte
Nu cred să abandone pe tatăl meu la mörte.

Phedra

De douë orï nu pôte, sinfore, a vedea
Un om locașul morții. Orï cât dor am avea,
Pe tatăl tãu chiar deii nu pot să-l readucă;
Căci Acheron nu scapă o pradă ce-o apucă.
Dar ce dic? el trăesce; în tine e Theseu.
În ochi'mi tot-deauna eü vöd pe soșul meu!
Îl vöd, vorbesc cu dënsul; și inima mi perdutã...
Më retăcesc, sinfore... sunt förte abätutã...

Hipolit

Vöd al iubirei tale efect prodigious :
Theseu cel mort s'aratã în ochi-ți radios;
De-amorul seü, vöd bine, și-e inima strivitã.

Phedra

Da, principe, da, safer; mi-e inima sdrobotã;
Dar nu iubesc într'ënsul pe-acei Theseu cumplit
Ce adora pe-orï care femeu-ar fi 'ntãlnit,
Ce chiar în Iad se duse cu planuri seductöre;
Ci pe Theseu cel mãndru, frumos ca mãndrul söre,
Superb, plăcut și june, așa cum zugrăvesc
Pe deii mari ai noștri, așa cum te privesc.
El avea tot ca tine, port, voce, ochi, staturã;

Chiar nobila-ți pudore vedeam pe-a lui figură,
Când a venit la Creta și 'n port a desbarcat,
Când fetele lui Minos de el s'aũ fermecat.
De ce lipsiai tu ore dintre eroii care
Veniseră cu densusl atunci la adunare ?
Cum nu putăși atuncea să vii cu el și tu
Pe vasul cel mai splendid ce Creta îl vedu ?
Ai fi ucis tu monstrul ce Creta spăimântase
Din larga vizuină in care se băgase :
Fatalul fir de ață cu care-ai fi eșit
Din mâna sorei mele tu l'ai fi priimit.
Eũ încă puneam póte acésta in lucrare,
Căci mi-ar fi dat amorul asemenea 'nspirare ;
Eũ, principe, eũ insumi, te-aș fi 'nvățat chiar eũ
Să eși din labirintul in care-a fost Theseũ.
Ce n'ar fi făcut póte amanta pentru tine !
Nu numai fir de ață aș fi luat cu mine,
Ci m'ași fi dus eũ insamĩ cu suflet devotat
Bravând or ce pericol te-ar fi amenințat ;
Și Phedra 'n labirinte cu tine incurcată,
Era cu tine-odată perdată seũ aflată.

Hipolit

O dei! ce ascult ore! Uită, dómnă, că Theseũ
Ți-a fost ție consorte și este tatăl meũ?

Phedra

Pe ce temeiū, sîntore, cređi tu c'am uitat ore
De vechia mea mărire și de a mea onóre?

Hipolit

Atunci mă ertă, dómná : mărturisesc, roșind,
Că nu te 'nțeleseam când te-auđiam vorbind.
Rușinea nu mă lasă a sta mai mult cu tine;
Mă duc, dómná...

Phedra

A, crude! m'ai înțeleș in fine!
Ți-am spus destule póte spre a te descurca.
Cunósce dar pe Phedra și 'nflăcărarea sa :
Iubesc. Și in momentul când spun de-a mea iubire,
Nu crede că eū insami aprob astă simțire;
Nu crede că veninul unui amor nebun
Am vrut de bună voiă in sinul meu să-l pun.
Blestem al resbunării cereșci, chiar eū pe mine
Mă detestez mai tare, mai mult de cât or cine.
Iéu marturi chiar pe țeii ce-au ațitat mereū
Fatalul foc ce arde in tot sângele meu :
Pe țeii ce-și făcură o tristă glorióră
Ca să seducă ast-fel o biată inimióră.
Tu scii că eū, nu numai de tine am fugit,
Dar încă, o tirane, din casă-mi te-am gonit;

O mastigă cumplită am vrut să veđi în mine;
Ți-am căutat chiar ura, ca să-ți resist mai bine.
Dar din aceste tóte cu ce m'am câstigat?
Tu m'ai urit din suflet, și eú te-am adorat;
Mi te-arătaí mai nobil prin patimele tale.
Eú m'am uscat de lacrimi în chinurí infernale :
Destul să-ți arunci ochii asupra-mí să mă veđi,
De vrei de a mea stare să te încredințezi.
Ce ție ? mărturisirea ce-acuma îți fac ție
O fac de bună voiă ? Nu mi-e rușine mie ?
Veniam să-ți cer un rédem pentru copilul meu,
Să nu porți a ta ură pe fiul lui Theseú :
Dar vai ! scie ce face o inimă 'n suspine ?
In loc să-ți spun de dânsul, eú ți-am vorbit de tine !
Rêsbunăți, pedepsește un criminal amor :
Demn fiú al unui mare eroú nemuritor,
Fă casă péră-un monstru ce lumea rușinează.
A lui Theseú soțiă la fiul său cutéză !
Acest monstru, mă crede, nu trebue-ați scăpa :
In inimă... aicea, lovéscă mâna ta.
Voind să-și espieze insulta care-ți face,
Ea vine înainte-ți : lovesce unde-ți place.
Saú dac'o cređi nedemná de a lovi în ea,
De cređi c'așa pedépsă prea dulce mí-ar părea,
De cređi că al meu sânge e prea spurcat în fine
Casă-ți mânjesci tu brațul, lovindu-mé pe mine, —

Dă-mi spada ta.

Oenoua

O ceruri! Dar, doamnă, ce voesci?
Dar la rușinea lumii nu vrei să te gândești?
S'aude.... haide, iute, să mergem de aici.

SCENA VI

HIPOLIT, TERAMENE

Teramene

S'a dus în fine Phedra? și ce-a venit a-ți dice?
Dar ce este, sințore, de pari deconcertat?
Te ved fără de spadă, ulmit, descolorat.

Hipolit

Să mergem, Teramene. A-ți spune nu-mi mai vine:
Nu pot fără oróre să mă privesc pe mine.
Scii?... Phedra... dar, o ceruri! acest secret cumplit
Mai bine de uitare să fiă invēlit.

Teramene

De vrei să pleci, sințore, plecarea-i preparată:
Dar află că Athena deja e declarată;
Al voturilor număr de capi s'ă dat;
Copilul Phedrei este în public proclamat.

Și Phedra?

Hipolit

Teramene

Al Athenei herald acum se spune,
Că frânele puterei în mâna ei depune.
Copilul ei e rege.

Hipolit

O zei, cari o știți!
Virtutea sa voi ôre ast-fel o resplătiți?

Teramene

Se mai aude încă că regele trăesce;
Că în Epir acuma Theseu călătorește:
Dar eu, ce-am fost pe-acolo, dic că...

Hipolit

Nu e nimic.
Noi, fără să negligem acele ce se dicu,
Să ascultăm de tôte, și cu luare-aminte:
Și dacă acest sgomot în fapt nu se desminte,
Să mergem la Athena, să facem ce-om putea
Ca sceptrul să ajungă în mâni demne de ea.

ACTUL AL TREILEA

SCENA I

PHEDRA, OENONA

Phedra

Ah! ducă 'n altă parte asemenea onóre :
Cum cređi, nesocotito, ca să m'arăt eű óre?
Cu ce vrei tu să mângăi un suflet desolat?
Ascundemě mai bine; prea mult m'am resuflat.
Pe-afară se vorbesce de mine vorbe multe :
Am spus lucruri ce nime nu trebuea s'asculte.
Cum m'asculta de bine! De câte ori cerca
Ca ale mele vorbe să pótă eluda!
Cum căuta să scape mai răpede de mine!
Când se roșia la față, cătu-mi era rușine!

Dar ce mă opriși óre la planul meu s'ajung?
Când i luasem spada și vream să mă străpung,
Se speriasc? spunemî; luat-o-aú îndată?
Destul ca eú cu mâna s'o fi atins odată,
Și el de-acum va crede că arma-i s'a spurcat
Și va fugi, de sigur, de ea ca de-un pecat.

Oenona

Cum ved, în așa stare voinc mereú a plânce,
Nutresc un foc pe care ar trebui a-l stânce.
Dar nu ar fi mai bine, o dómna, a căta
Cu îngrijiri mai bune să afli pacea ta,
Să iei în mână frêul domnirei care-ți vine
Desprețuind ingratur ce fuge de la tine?

Phedra

Eú, să domnesc!.. o țeră să am sub sceptrul meu?
Când nu pot eu-a mé minte să mă domnesc chiar eú?
Când n'am nici un imperiú eú singur pe mine?
Când nu pot să resflu sub jugul de rușine!
Când moriú!...

Oenona

Fugi dar de dânsul.

Phedra

Nu'mi vine a-l lása.

Oenona

Il esilași, și-acuma nu-ți vine-a-l evita?

Phedra

Nu-i timp : acum el scie durerile-mi nebune
 Pudorea de acuma in cale-mi nu se pune :
 Mi-am declarat rusinea la 'nvingătorul meu;
 Și mi-a intrat speranța in suflet fără să vreau.
 Chiar tu, readucându-mi puterile perdute,
 Când sufletu-mi sta gata să sbore pe tăcute,
 Tu m'ai făcut, scii bine, a reinsufleți;
 Tu m'ai făcut a crede că l'aș putea iubi.

Oenona

Și ce nu eram oare capabile a face
 Ca să-ți salvez viața de mărtea cea rapace?
 Dar daca o ofensă atât te-a iritat,
 Poți suferi disprețul ce el ți-a arătat?
 Cu ce privire crudă rigorea-i obstinată
 Putea ca să te vedă in fața-i prosternată!
 Ce uricios selbatec mândria il făcea!
 Cum nu puteai atunci să aibi vederea mea!

Phedra

Acest orgoliu însă mult nu cred c'o să dure :
 Trecându-și din pruniă viața in pădure,

El, ca și un sêlbatec, e dur, nesimțitor;
El pentru prima oră aude de amor :
Și pôte-a sa tăcere provine din ulmire,
Căci prea cu violență i-am spus a mea iubire.

Oenona

Dar scii că o barbară pe dînsul l'a născut.

Phedra

Dar și acea barbară o inim' a avut.

Oenona

Pentru femeii el are o ură chiar fatală,

Phedra

Acésta il va face a nu-mi da o rivală.
Consiliile tale, Oenono, nu aũ loc :
Tu nu vei fi in stare să stêmperi al meu foc.
El pentru-amor arétă o crudă nesimțire :
Să căutăm ce pôte să-l plece la iubire.
Plăcerea de-a fi rege vedeam că-l fermeca ;
Părea c'Athena este ambițiunea sa.
El se și preparase de-a se pune 'n mare :
In port navele-i tóte staũ gata de plecare.
Răpedete, Oenono, la el din partea mea ;
Arétă-i că corona el pôte-a o avea,

Acea coronă însă, să te grăbesci a-i spune
 Că voiŭ cu a mea mână pe frunte-i a o pune.
 Să-i ced puterea asta ce nu o pot păstra.
 Copilul meu pe urmă la el va învăța,
 Ca la al său părinte, a comanda ca rege :
 Și muma și copilul vor fi sub a lui lege.
 Ca să-l îndupleci căeră în fine-orî ce mijloc ;
 Discursurile-ți pôte vor fi mai cu noroc.
 Plângi, gemi, alérgă, dute, să-i spuî că Phedra móre ;
 Silesce de-i vorbesce c'o voce rugătoare :
 Speranța-mi e în tine; nu mă abandona ;
 Mergi, dute și te 'ntóră, și eŭ voiŭ fi a ta.

SCENA II

PHEDRA (*singură*).

O tu ce-mi veđi rușinea, neîmpăcată ȑee,
 O Vinere! n'ai milă tu de-o biată femeie ?
 Săgețile-ți cumplite cred că aŭ mers în plin ;
 Cred că a ta cruđime e în triumf deplin.
 O crudo! dacă-ți trebui o gloriă mai mare,
 Silesce-te de-atacă un inamic mai tare.
 Denunț urgiei tale pe mândral Hipolit,
 Pe cel ce tot dé una de tine a fugit,
 Și care al tēu nume nici vrea ca să-l rostéscă.
 Resbună-te, o ȑee, și fă-l ca să iubéscă.

Dar... ce! te 'ntorci, Oenono? Aduci vr'un rezultat?
Așa-i că mă detestă și nici te-a ascultat?

SCENA III

PHEDRA, OENONA

Phedra

Orî-ce amor de-acuma te face-a fi perdată.
Rechiamă-ți curênd, dómnă, virtutea ta trecută:
Theseu care cu toții credeaui că a murit,
Theseu este în viêtă, Theseu a și sosit.
Cătam dup'al têu ordin pe Hipolit, și étă
Că ved mai tot poporul că 'n stradă se arétă,
Și în strigări voióse chiamând numele sêu.

Phedra

Destul să spuî, Oenono, că n'a murit Theseu.
El este în viêtă; și-acum se scie 'n lume
Amorul ce insultă onórea și-al sêu nume.

Oenona

Ce fel?

Phedra

Eu 'ți-am predis'o; dar tu nu ai voit,
Și plânsetele tale a spune m'au silit:
Muriam ađi diminétă de lume regretată;
Urmaiú al têu consiliú și mor desonorată.

Oenona

De ce să mori?

Phedra

O ceruri! dar cum e de trăit?

Barbatul meu sosese, cu el și Hipolit!
 Să ved că mă observă, primind pe al său tată,
 Un om cărui spusese iubirea mea spurcată,
 Cu inima 'n suspine ce el n'a ascultat,
 Cu ochii plini de lacrimi respinși de un ingrat?
 Creși tu că el, simțibil de-a lui Theseu onóre,
 Iubirea-mi adulteră n'o să 'i-o spună óre?
 Lăsa-va el să vedă pe tatăl său trădat?
 Ascunde-va orórea ce eú 'i-am insuflat?
 Chiar de ar tăcea, Oenono, eú crima-mi o sciú bine,
 Și nu sunt de acele femei de vișuri pline,
 Ce sciú trăi în crimă far' a se turbura
 Și fruntea lor nu scie nici a se rușina;
 Eú sciú ce fel de furii și foc în mine este:
 Imi pare că păreții și boltele aceste
 Voesc să iea cuvântul, și, gata a vorbi,
 Pe social meu așteptă spre a-l desamăgi.
 Să mor dar; numai mórtea mă scapă de oróre.
 Său mórtea este mare calamitate óre?
 Ea nu aduce gróză la cei ce pătinesc:
 Eú numai d'al meu nume mă tem și mă îngrijesc.

La prunciî mei rămâne o tristă moștenire!
 În sângele lui Joie mai stă a lor mărire :
 Dar, ori și cât orgoliu el pôte să le dea,
 A mumei crimă este o sarcină prea grea.
 Mă tem că a mea crimă 'i va face a roși
 Când unul către altul vor vrea a se privi.

Oenona

Nu este îndoelă; la asta ei s'așteptă;
 Și nu pôte să fie o temere mai dréptă.
 Dar la așa rușine de ce vrei să-i espui?
 De ce chiar tu în contră-ți voesci ca să depui?
 De-a lui Theseu vedere ferindu-te de-odată,
 Firesce : se va dice că Phedra-i vinovată.
 De vei muri, mai tare te vei incrimina;
 Și Hipolit asupra-ți mai mult va triumfa.
 L'al têu acusatore cum aș putea responde ?
 Lui 'i-ar veni prea lesne a mă putea confunde :
 El o să fiă vesel gustând triumful seü,
 Si de a ta rușine el va vorbi mereü.
 Ah! trăsnetul mai bine de-ar vrea să mă omóre!
 Dar nu mă'nșela, spune-mi: 'ți-e drag el încă ôre ?
 Cu ce ochiü privesci încă pe-acest orgolios ?

Phedra

Eu-l privesc, Oenono, ca monstru fioros.

Oenona

De ce-î cedezi tu dară victoria deplină ?
 Acusă-l tu 'nainte : fă fruntea ta senină
 Și spune cum că crima din partea lui era.
 Impregiurări mai multe vorbesc în contra sa.
 Ântăiū arma sa care în mână îți rămase,
 Apoi durerea mare ce-atăta te turbase,
 Apoi vechile-plângeri ce 'n contră-i ai făcut,
 Apoi însuși esilul de tine obținut.

Phedra

S'acus eū inocența când m'aflu în durere ?

Oenona

Eū nu-ți voiū cere, dōmnă, de cât simplă tăcere.
 Eū tremur ca și tine despre rușinea ta :
 Și miū de morți, mă crede, sunt gata a 'nfrunta.
 Dér dac' alt mod nu este să scapi de-a ta rușine,
 Privesc a ta viață prea scumpă pentru mine.
 Eū sper să fiū în stare a face pe Theseū
 Ca să prosciri 'ndată de-aici pe fiul sēū.
 Un tată, când lovesce, e tot-dé-una tată ;
 Supliciu de părinte nu-î aspru nicī-odată.
 Dér chiar inocent sânge de-ar fi a se vērsa,
 Nu este vorba óre să scapi onórea ta ?

Acésta'î un tesaur prea scump spre a-l espune.
 La legile ei, dómná, se cade-a te supune;
 Ca să scăpăm onórea, nimica nu cruțăm :
 Virtute, inocență, orî ce sacrificăm.
 Dér věd că Theseū vine.

Phedra

Ah ! tristă întălnire !
 In ochi' sei imî pare vēd scris'a mea peire.
 Fă tu ce vreî, Oenono ; in locul meū fă tot,
 Căci eū cu a mea minte să fac ceva nu pot.

SCENA IV

THESEU, HIPOLIT, PHEDRA, OENONA,
 THERAMENE

Theseū

Ursita 'n fine, dómná, mai mult nu mă gonesce,
 Și'n ale tale brațe...

Phedra

Theseū, stăi, te opre sce
 Frumósele-ți transporturî nu ți le profana,
 Căci Phedra nu e demnă de 'ntěmpinarea ta.
 Ursita cea gelósă in lipsa ta de-aice
 Nu a voit să țină consórtea ta ferice.

Nedemnă de amoru-ți, nedemnă de-a-ți plăcea,
Nu am de cât să caut s'ascund rușinea mea.

SCENA V

THESEU, HIPOLIT, TERAMENE

Theseu

Ce fel de 'ntâmpinare îmi faceți voi aici ?
Tu, fiul meu...

Hipolit

Dar Phedra acésta s'o esplice.
Dar daca bunătatea-ți ascultă ruga mea,
Permite-mi, sinioare, a nu o mai vedea.
Dă fiului tău voiă să fugă, să se scape
De-o țără 'n care Phedra cu dânsul nu încape.

Theseu

Ce! și tu, Hipolite, a mă lăsa voesci ?

Hipolit

Fii jude drept, sinioare, și-apoi să m'osândesci.
Plecând de la Trezena, ca călător ferice,
Lăsași pe Aricia, și pe regina-aice ;
Avuiū sarcina încă de ele a vedea.
Acum ce misiune mai pôte-a mă ținea ?

Destul că numa 'n codri nenumărate ȳile
Mi-am încercat puterea cu animale vile :
Nu aș putea eu óre, ca fiú al lui Theseú,
In inemici mai nobili s'arét curagiul meú ?
Eú sciú că eraí póte mai june de cât mine
Când monstrii și tiranii cădeaú loviți de tine,
Când brațul teú teribil trosnia și fulgera
Corsarií ce pe mare comerțu 'mpedica :
Pe doué mări întinse tu isbutiși a face
Ca călătorul liber să póta merge 'n pace;
Iar Ercule, ferice că nu e turburat,
Iși făurea unelte de tine apărat.
Și eú, avénd un tatá cu-așa glorios nume,
Necunoscut, in umbre, să pirotesc in lume!
Permite-mí să 'ncerc, tatá, și eú curagiul meú :
Si, de-oíú afla vr'un monstra scăpat de brațul teú,
Sá viú la tine mândru cu spoliiele sale ;
Saú terminându-mí viața pe-a vitejiei cale,
Sá pot proba la lume că fiul lui Theseú,
A meritat să fiá copil tatálui seú.

Theseú

Ce véd eú ? ce oróre pe-aici e respândită
In cât casa mea 'ntrégă se aflá îngrozită ?
De-a fost s'ajung de spaimă la cei ce m'or vedea,
De ce m'ați scos, o cerurí ! din închisórea mea ?

Cu-amicul meu Pirhitou, m'aflam in Thesprotia :
Calătoriam anume ca să răpim socia
Tiranului de-acolo; el o iubia și vrea
Cu ori ce preț să facă socia sa din ea.
De sorte astă-dată noi apărați nu furăm,
Tiranul ne surprinse și 'n mâna lui cădurăm!
Și am vădut cu ochii pe-amicul meu iubit
Dat monstrilor teribili, mâncat, bucătătit.
Pe mine, chiar pe mine, in carceri de oróre
Mă reținu barbarul cu scop să mă omóre.
Mai șese luni fusesem uitat și chiar de dei,
Putui însé in fine să 'nșel custodiai mei.
Scăpali, și-amea scăpare a fost a lui peire;
Și aruncaiu cadavru-i la monștri spre nutrire.
Și când cu bucuria speram ca să găsesc
Pe toți acei ce 'n lume mai mult póte iubesc,
Ce dic? când al meu suflet, setos de încântare,
Venia să se imbete in dulce desfátare,
Nu ved de cât recéla, de cât infiorári;
Toți fug de ale mele leale îmbrăcișári :
Atát mă spáiméntézá acest fel de cabale
In cât regret Epirul și carcerile sale.
Vorbesce. Phedra dicé că eú sunt insultat?
Adevérat să fiá? de cine sunt trădat?
Aú dórá criminalul găsesce asil óre
In Grecia ce-mi este atát de mult datóre?

Dar nu vrei a respunde... Nu cumva Hipolit
Cu cei ce mă insultă se află însoțit?
Dar să mă duc la Phedra : ea cată să-mi esplice
Motivul turburării ce-mi arăta aice.
Culpabilul și crima le voiă desperi.

SCENA VI

HIPOLIT, TERAMENE

Hipolit

Ce cređi să se întâmple când el tóte va sci?
Voi-va óre Phedra să spună-a sa rușine
Și alt-fel să se pérđă ea singură pe sine?
O ței! cum respândește amorul tot mereu
Veninurile sale pe casa lui Theseu!
Chiar eă, care odată rídeam de-a sa putere,
Cum m'a cuprins de odată teribila durere!
Presimțiminte negre m'apasă ne'ncetat.
Dar nu... cu inocența mereu voiă fi armat.
Să merg, să fac tot chipul ca bunul meu părinte
Să 'ntórcă către mine iubirea-i de 'nainte;
Să-i spun despre amorul ce 'n inima mea port
Și care cu tăriă il voiă purta și mort.

ACTUL AL PATRULEA

SCENA I

THESEU, OENONA

Theseu

Ah! ce descoperire! se poate crede óre
Ca fiul să insulte a tatălui onóre!
Destin! cu ce rigóre mă urmăresci mareu!
Nici sciú unde mă aflu, nici unde mă duc eu.
Cum este resplătită iubirea mea cea mare!
Așa intențiune și plan cu cutezare!
Și să voéscă încă a întrebuinta
Chiar forța ca s'ajungă să facă pofta sa!
Am cunoscut chiar ferul cu care-l inărmasem
Pentru un us maí nobil, — chiar spada care-i dasem.

Nici legături de sânge nu l'aŭ putut opri!
 Și Phedra să nu aibă curagiŭ a-l pedepsi!
 Să cruțe pe mișelul ce-î spune-așa cuvinte!

Oenona

Dar, sinioare, Phedra cruța pe-al seŭ părinte.
 De spaimă, de rușine, vedënd furia sa,
 Și patima, și focul ce el în ochi purta,
 Era să móră Phedra; cu mâna-î criminale
 El aducea asupra-î o negură fatale.
 Când l'am vedut cu brațul asupra-î rădicat,
 Eŭ singură 'ntre dēnsa și dēnsul am intrat;
 Și mântuindu-î vieța putiŭ cu fericire
 S'o ved trăind în fine pentru a ta iubire.

Theseŭ

Perfidul! era palid ca și păcatul seŭ :
 Tot corpul seŭ, în față-mi, i tresăria mereŭ.
 Părea că veselie din față lui sburase;
 Imbrăcișarea-î rece părea că mă 'nghiățase.
 Dar în Athena ore vr'un sgomot s'a făcut?
 Acest scandal oribil e ore cunoscut?

Oenona

Regina, sinioare, era în desperare.
 Athena-î arătase desprețul cel mai mare.

Theseu

Și-acésta în Trezena, aici s'a petrecut ?

Ţenona

Am spus cu de-amăruntul, sinfore, ce-am știut.
Regina, sinfore, se află în durere ;
Dă-mi voie a mă duce să-î dau vr'o mângâere.

SCENA II

THESEU, HIPOLIT

Theseu

A! eată-l! Ce ochiū ôre nu s'ar putea 'nșela
Vedând astă nobleță în presentarea sa ?
Se pôte ca pe-o frunte așa de ticălosă
Să ved lucind virtutea atât de maiestôsă!
Cum sufletul s'ascunde sub vèlu înșelător,
Și nu se recunósce perfidul trădător!

Hipolit

Pot să te 'ntreb, sinfore, ce nor de supărare
Pe fața ta augustă aduce turburare ?
Nu poți să-mi spui secretul ce 'n suflet poți avea ?

Theseu

Perfide! cutezi încă să vii naintea mea ?

Ființă monstruoasă, brigand fără de nume,
Ce nu am putut încă estermina din lume!
Când furiele unui amor nerușinat
Ajung ca să insulte al tatălui tău pat,
Cutezi să-mi arăți fruntea de crime inferată!
Viî în aceste locuri cu facia 'nșeninată!
Și nu te duci să cauți, sub eer necunoscut,
Țări unde al meu nume nu e încă sciut!
Infame, fugi de-aice. Nu face încercare
Ca să-mi bravezi mânia cu-așa nerușinare.
Destul e pentru mine păcatul blestemat
Că am adus pe lume un fiu desnaturat;
Destul c'a mea mărire, de lume admirată,
Eu n'am mânjit'o încă prin mórtea țî meritată.
Fugi : și daca-ți-e témă să nu fii pedepsit
Și tu ca scelerății ce brațu-mi a strivit,
Iea séma ca nu stéoa ce-acum ne luminéază
Pe locurile-aceste piciorul tău să-l védă.
Fugi, dîc; și cât mai iute, făr'a te înturna,
Din țera mea să pérá hidósa facia ta.
Și tu, și tu, Neptune, tu care scii prea bine
Că asasinii mării s'aũ sterminat prin mine,
Țîi minte că adese tu 'mî-ai promis a-mî fi
De ajutor în casuri când greul mî-ar veni.
In cruda mea 'nchisóre eu nu veniũ a'ți cere
Nimic de la inalta și marea ta putere;

Favórea-ți pên'acuma eü nu am invocat,
 Ci pentru mult mai grave nevoi m'am rezervat.
 Acum te rog, Neptune : resbună pe un tatä
 Trädat de-un fiü nemernic, cu inima spurcätä ;
 Innecä 'n al seü sânge spurcätä pofta sa.
 Fii cât de crud ca dënsul și te-oïü glorifica.

Hipolit

Și Phedra më acusä de-așa amor pe mine!
 O ast-fel de oróre ! e sufletul meü vine!
 Atäte loviri crude de-odatä më isbesc,
 În câtu-mi iaü cuvëntul : nu pot sä mai vorbesc.

Theseü

Voiat, neleginite, ca Phedra inocentä
 Sä suferë 'n tăcere pornirea-ți insolentä ?
 Nu trebuea atunce sä lași în mäna sa,
 Fugind de-acolo spada ce vine-a te 'n culpa ;
 Säü trebuia mai bine sä-i fi räpit de-o-datä
 Și viéta și cuvëntul cu mäna-ți blästämätä.

Hipolit

La ast-fel de minciunä, sinioare, s'ar cădea
 Sä spun tot adevërul ce este 'n scirea mea ;
 Dar inima adesea nu pôte-a se deschide.
 Te rog s'aprobï respectul ce gura mi-o închide;

Și, fără ca să-ți turburi mai mult veninul tău,
Esaminază-mi viața, și vezi cine sunt eu.
Cu crime mici adese preced marile crime :
Acel ce-a putut trece de margini legitime
Pe drepturile sacre e'n stare a călca :
Ca și virtutea, crima își are scara sa ;
Și nici odată dóră timida inocență
Nu trece de odată la prea mare licență.
O di nu pôte face din omul virtuos
Un asasin, un lotru, un fiu incestuos.
Crescut în sinul unei severe eroine
N'am desmintit eu însumi chiar sângele din mine:
Pitheu, cel mai cu minte din învățați, mi-a dat
Precepte de acele ce fac pe om bărbat.
Nu dór că voiu eu însu-mi a mă vorbi de bine;
Dar dacă vr'o virtute mai este și în mine,
Cred cel puțin, sințore, că este cunoscut
Că infami de aceste nu-mi plac nici mi-aș plăcut;
Și Grecia întrégă cunoște-a mea mândria.
Eu am împins virtutea pên' la selbătăciă :
Ne'nvinsa mea rigóre toți au putut vedea;
Nu e mai pură diua de cât inima mea.
Și să se dică încă că Hipolit iubesc...

Theseu

Dar chiar mândria asta, ingrâte, te-osîndesce.

Eū vĕd de ce atĭta rĕcĕlĕ arĕtai :
 Tu numai pentru Phedra de-amor te 'nflĕcĕrai;
 De ori ŝi care alta eraĭ in nesimĭtire,
 Si aruncaĭ dispreĭul pe ori ŝi ce iubire.

Hipolit

Nu, tatĕ, nu sunt pĕte aŝa nesimĭtor
 In cĕt sĕ nu port ĕncĕ un inocent amor.
 Viū in genunchi a-ĭi spune o mare cutezare :
 Iubesc, iubesc, sinĭore, ŝi cer a ta ertare.
 De fĭca lui Palante e Hipolit ĭvĭns;
 Amorul Aricieĭ simĭirea mi-a aprĭns :
 Eū o ador; ŝi astĕdĭ, rebel legilor tale,
 Suspinurile mele sunt farmecele sale.

Theseū

Pe Aricia ? Ceruri ! Dar nu, 'n deŝert voescĭ
 Ca cu o nouĕ crimĕ sĕ te ĭndreptĕescĭ.

Hipolit

Sunt ŝese luni, sinĭore, de cĕnd eū fug de dĕnsa,
 ŝi inima-mĭ se luptĕ cu patima ĭntr'ĕnsa.
 Ce fel ! in ĭndoĕlĕ voescĭ a persista ?
 Prin ce jurĕmĕnt ĭnsĕ te voiū ĭncredĭnĕa ?
 Dar fulgerile caĕĕ pe cela care minte...

Theseu

Mișei tot-dé-una recurg la jurăminte.
Destul; și încetéză de-a spune vorbe 'n vânt,
Când falsa ta virtute nu are alt cuvânt.

Hipolit

Pre când Theseu mi 'mpută ast-fel de falșitate,
Eū cred că însuși Phedra mi-ar fi mai cu dreptate,

Theseu

Dar cugeți ca să turburi mânia mea mereu?

Hipolit

Ordonă, când și unde prescrii esilul meu.

Theseu

De-ai merge și de-ai trece Océnul cel mai mare,
M'ași crede prea aprópe de-a ta învecinare.

Hipolit

Insărcinat de crima cu care m'asupresci,
Găsi-voiu amicii óre când tu mă părăsesci?

Theseu

Mergi caută-ți amicii acolo unde crima,
Incestul, adulterul, își află 'n public stima;

Ingrați fără onóre, mișei și trădători,
Unui mișel ca tine nemernici protectori.

Hipolit

Incestul, adulterul, le-arunci toate pe mine;
N'am ce să ȳic. Dar Phedra, sinfore, scii prea bine,
Se trage dintr'un sânge cu mult mai pecătos,
Cu mult mai miserabil, cu mult mai odios.

Theseu

Turbarea, cum se vede, și mintea-ți retăcesce.
De cea din urmă oră îți ȳic : curând, lipsesce.
Nu astepta, ingrate, să veđi furia mea
Că vine cu pornire afară să te dea.

SCENA III

Theseu

Nemernice! tu însuți alergi l'a ta peire.
Neptun, carele-mi este dator cu respătire,
Mi-a dat promisiunea, și-o va esecuta.
Un ȳeu te urmăresce, și mă va resbuna,
Eu te iubiam, ingrate; și turburare multă
In inima mea este, cu totă-a ta insultă.
Dar pentru condamnarea ți tu însuți m'ai silit :
Și pôte fi un tată mai mult batjocorit!

O ȃei, ce vedeți astăzi durerea ce m'apésă,
Cum s'a putut din mine așa copil să éasă!

SOENA IV

PHEDRA, THESEU

Phedra

Sinlore, vin la tine; o spaimă m'a pėtruns :
Infricoșata-ți voce la mine a ajuns.
Să nu aibă efecte a ta amenințare.
De este încă timpul, te rog fii cu 'ndurare;
Respectă al tėu sänge; te rog să fii mai blând;
Și scapă-mė de gróza de-a-l asculta țipând.
Nu-mi prepara durerea de-a sci că Phedra este
Acea ce te 'mpinge la furii de aceste.

Theseu

Nu, dómná, a mea mână in el nu s'a cruntat;
Dar sper cum că ingratal tot nu va fi scăpat;
Căci perderea lui este la ȃei incredințată;
Neptun mi-o datoresce; tu vei fi resbunată.

Phedra

Neptun ți-o détoresce! pe dėnsul l-ai rugat!

Theseu

Ai póte indoélă că n'oiu fi ascultat?

Unesce dar cu mine și tu rușele tale :
 Descrie-mi de-amărantul și tu crimele sale;
 Eu nu sunt pôte încă destul de mânios.
 Tu nu seii pôte încă cat e de ticălos;
 Furórea lui cutéză mereu să te injure;
 El dice c'a ta gură e plină de 'mposture;
 Susține c'Arícia in inimă-î s'a pus;
 Că o iubese...

Phedra

Cerfuri!

Thesen

Așa, așa mi-a spus.

Am înțeles atuncea minciuna lui sfruntată.
 Neptun sper că va face justiția îndată.
 Mă duc acum la templul ce lui i-am consacrat,
 Să mă mai rog să-și țină cuvântul ce mi-a dat.

SCENA V

Phedra

Se duce. Dar ce scire din nou mă mai surprinde!
 Ce foc nestins și flacări in mine iar s'aprinde!
 Ce trăsnete, o ceriuri, pe capuși cad mereu!
 Eu alergam perdută să scap pe fiul său;

Din bratele Oenonei smulgându-mă, cedasem
La remuşcarea crimei cu care-l acuasem.
Şi cine scie încă la ce aş fi venit?
A-mi da pe faţă culpa chiar aş fi consimţit;
Mi-ar fi scăpat din gură cumplita veritate
De nu-mi reteza vocea această loutate.
Dar Hipolit nu simte nimic de-amorul meu!
Iubesc pe-Aricia! i-a dat sufletul său!
Ah de! pe când ingratal a mea înflăcărare
O 'ntâmpina cu atâta mândria şi 'ngâmfare,
Credeam că al său suflet necunoscând amor,
De ori şi ce femei ar fi nesimţitor :
Cu toate-aceste alta i-a umilit mândria!
In ochii sei s'arată mai dulce Aricia!
Cu inima lui dară el tot poate iubi;
Şi el de mine numai nu poate-a se lipsi.
Se cade dar să-l apăr cu generositate.

SCENA VI

PHEDRA, OENONA

Phedra

Oenono, scii tu, dragă, o altă noutate?

Oenona

Nu scii; dar veniam dómă, cu suflet îngrijit,
Sciind precipitarea cu care ai eşit;

Mi-e t mă ca fur rea să nu-ţi fi  fatală.

Phedra

Credea   re, Oenono, să am eu o rivală ?

Oenona

Rival  ?

Phedra

El iubesc pe alta; m'am convins.

Acest duşman pe care eu-l credeam ne'nvins,

Acest teribil tigru, de-a căruia cruşime

Credeam că nu se p te să se lipesc  nime,

Acuma află 'n fine pe-al se  inving tor.

Oenono, Aricia i-a inspirat amor.

Oenona

Ce spu  tu! x

Phedra

Ah, durere de nimeni incercat  !

La ce turmente noue am fost eu rezervată !

Tot ce-am simţit p n' astăzi: dureri, inflac r ri,

Furori, simţiri nebune, horori de remuşcări,

Refusul se  teribil, cumplita mea ruşine,—

N'a fost nimic ca chinul ce simţ acum in mine.

Ei se iubesc! ce farmec vederea mi-a 'ncelat?
Dar ce fel, când, și unde, s'or fi înamorat?
Tu o scieai acesta : de ce nu-mi spuneai mie?
De ce mă lăsași ast-fel să sper în nebunie?
Se întâlneau ei ôre adesea undeva?
Mergeau ei în dumbrave spre a se desmerda?
Ei se vedeau, vai! pôte în plină fericire;
Le aproba chiar cerul această mulțămire;
Ei fără remușcare amorul lor urmau;
Aurore neplăcute la ei nu s'arëtau :
Iar eu, lepădătură a sôrtei ne'ndurate,
Fugiam și de lumină, cătam singurătate.
Alt deș de cât pe môrte să rog nu cutezam.
Ca să espir mai iute, eu alta n'asteptam.
Nutrindu-mă cu fiere, de lacrimi-adăpată,
Și în nefericire de-aprôpe observată,
Nu cutezam să caut nici dorul d'a putea
Să mă inec în plânset, să 'nec inima mea;
Ci sub senină frunte cătam cu falșitate
S'ascund lacrimi șirôie, în inimami mișcată.

Oenona

Și-amorurile-aceste la ce le vor servi?
Ei n'aũ să se mai vedă.

Phedra

Dar tot se vor iubi!

Mi 'nchipuesc c'acuma, când eū vorbesc cu tine,
(Ah, ce durere-amară!) ei și bat joc de mine :
Cu tot esilul care voesce-a-i despărți,
Ei unul altui jură a nu se părăsi.
Turbez, turbez, Oenono, când in inchipuire
Ved că 'ntre dênșii este atâta fericire.
Să perdem pe-Aricia, să facem pe Theseū
Să-și redeștepte ura in contra ei mereū :
Să nu se mărginescă in pedepsiri ușore;
Al fraților ei sânge întrênsa să omóre.
Mē duc, și a ei mórte voesc să solicit.

Dar ce voiți să fac ore? sēū pōte-am nebunit ?
Sociă adulteră, să merg eū cu sfruntare
Chiar soțului meū astăđi a cere resbunare?
Și pentru cine ore să fac acōsta eū ?
Orī ce cuvēntu-mī ureă tot pēru 'n capul meū.
De-acum crimele mele intrec orī ce mēsură;
Eū astăđi respir numai incest și impostură;
Și mâna-mī omucidă, spre a mē resbuna,
Se află 'n nerăbdare chiar sânge a vērsa!
Și mai trăesc eū încă! și încă mē privesce
Acel strămoș ilustru ce Sóre se numesce!
Mai am strămoș pe Joie, pe regele 'ntre đei;
Tot universul este plin de strămoșii mei :
Cum să m'ascund de dênșii? In nóptea infernală ?
Dar cine este-acolo la urna cea fatală ?

E tatăl meu, e Minos, ales a judeca
Pe cei cari Infernul se duc a popula.
Cu ce cutremur mare și spaimă 'nfricoșată,
El o să-și vedă fiica, la el infăcișată,
Silită ca să-i spună ce crime a făcut,
Și încă crime cari Infernul n'a vădut !
Ce-i ȳice tu, o tată, când me'i vedea pe mine ?
Chiar urna o să-ți cadă din mână, de rușine.
Teribil carnefice al sângelui tu chiar,
Prevéd că o să-mi cauți un chin cât mai barbar.
Oh, ertă ! Recunósee că este un ȳeu care
Familia-ți voesce s'o ducă la perȳare.
Ah ! inima-mi s'armana nimic n'a adunat
Din fructele greșelei ce-atât m'a rușinat !
Ci, de nefericire neíncetat urmată,
In chinuri necurmate duc viața blăstemată.

Oenona

Dar mai respinge, dómna, asemenea terori ;
In casul tu sunt póte scusabile erori.
Inbesci. Nu póte nimeni să 'nving'a sa ursită :
De o fatalitate esci póte urmărită.
Aũ dór acésta este prodigiũ neaudit ?
Aũ dór numai pe tine amorul te-a lovit ?
La ómeni slábiciunea e fórte naturală :
Ca muritóre, suferi ursita ta fatală.

Te plângi de-un jug sub care te afli de mult timp :
 Dar însiși Ței, dómná, chiar Ței din Olimp,
 Ce trásnete și gróză aruncă peste crime,
 Chiar ei nutresc adesea simțiri nelegitime.

Phedra

Ce-aud eu? Ce consilii voesci iarăși a-mi da!
 Vrei dar pâvã la mórte a mē invenina?
 Ast-fel, neleginito! tu m'ai perdut pe mine.
 Tu m'ai făcut a duce o viața cu rușine.
 Pe calea criminalã, perfido, tu m'ai pus :
 Eū mē feriam de dēnsul, și tu mi l'ai adus.
 Și-apoi cine te 'mpinse să mergi cu calomnia
 In cât s'arunci asupra-i orórea, infamia?
 El póte ca să mórã; și dorul cel cumplit
 Al tatãlui seū póte s'ajungã implinit.
 Nu mai ascult de tine. Fugi, viperã spurcatã!
 Voiū cãuta eū insami de sórta-mi blãstematã.
 Plãtescã-mi-te cerul dupē dreptatea sa!
 Ajung' a ta pedépsã să póta spãimēnta
 Pe toți cei ce ca tine, prin intrigi și cabale,
 Nutresc pe bieții principii cu pasiuni fatale,
 Și-i fac ca să comitã chiar crime 'n viéța lor
 Ca să-și indestuleze o poftã s ũ un dor!
 Lingușitori nemernici ce cerul dãruesce
 Adese-orii la regii pe cari nu-i iubesc.

Oenona (*singură*).

Ah! dei! am făcut toate ca să o serv pe ea;
Și etiă care este acum resplata mea!

ACTUL AL CINCILEA

SCENA I

HIPPOLIT, ARICIA, ISMENA

Aricia

Ce? in așa pericol voesci ca să tacî pôte?
 Pe un duios părinte să-l lași să creâă tôte?
 Ah! daca nu ți-e milă de suferința mea,
 Și daca consimți, crude, a nu mă mai vedea,
 Te du; și părăsesce pe trista Aricia :
 Dar nu lăsa să plane asupra-ți infamia;
 Onorea-ți de rușine silesce a spăla;
 Pe tatăl tēu anume silesce-a-l împăca.
 Nu este perdut timpul. Infrunt' aste cabale.
 De ce să lași câmp liber accusatricei tale?
 Să spuî lui Theseu tôte.

Hippolit

Măcar dac'ași putea!
 Dar cum să-l fac eū insumi rușinea a-și vedea?

Căvine-mi-se ôre să intru 'n amănunte
Și să arunc rușinea pe-a tatălui meu frunte?
Afară de cât ție și deilor de sus,
Acest mister horribil eă nimeni n'am spus.
Tot ce se cădea pôte s'ascund eă insumi mie
Iubirea mă împinse ca să descoper ție.
Te rog să engeți înșe că eă te-am conjurat
Să nu divulgi secretul ce ți-am încredințat.
Și să nu se deschidă o gur' atât de pura
Să spună vre o dată acéstă aventură.
Pe a deilor dreptate noi tot putem compta :
Ei aă tot interesul a mă justifica ;
Și Phedra, curând pôte, de crima-I condamnată,
Va suferi, sunt sigur, rușinea meritată.
De cât respect, nimica la tine nu cer eă.
Mânia, violența, sunt atributul meu :
Tu eși acum, din starea sclaviei ce te ține ;
Cutéză fără témă să vii chiar după mine.
Grăbesce-te de lasă acest loc profanat
In care se respiră un aer veninat ;
Profită de-amețela ce veđi c'acum domnesce
De-a mea disgraciare și fuga-ți pregătesce.
Eă pot ca să-ți asigur ori-ce miđlôce vrei :
Tu nu ai custodi alții de cât custodi mei.
La Argos și la Sparta cu bucuriă mare
Apărători mulțime ne-așteptă 'n nerăbdare.

Să cerem ajutorul l'amicii tîi și-al mei;
 Să nu lasăm ca Phedra și cu copilul ei
 Să ne răpescă tronul și-averea părintescă
 Și cu impunitate să ne desmoștenescă.
 Mai bun' ocaziune ca asta alta n'ai.
 Ce frică te oprește? în cumpene mai stai?
 Eū pentru tine astăzi pun ori-ce cutezare.
 Când eū sunt numai flacări, tu ești în nepăsare?
 Sēu în esil cu mine nu vrei tu a veni?

Ariclea

Ah! ast-fel de esiluri ce mult ași mai dori!
 Cu ce plăcere mare, de sôrtea ta legată,
 Ași vrea de totă lumea ca să traesc uitată!
 Dar, nefind unită cu-al insoțirei jug,
 Pot ôre onorată cu tine-acum să fug?
 Sciū că, fără de scrupul, permis pôte să-mi fiă
 Să scap de-al tēu părinte și de-a sa tiraniă.
 Dôr n'ar fi a mă smulge de la părinții mei;
 Ertat e cel ce fuge de la tiranii sēi.
 Dar mă iubesci, sințore, și pôte că în lume...

Hippollt

Nu, dómnă, eū am grije prea mult de-al tēu renume:
 Un plan cu mult mai nobil voesc să-ți propun eū.
 Să fugi de-al tēi dușmani, să mergi cu soțul tēu.

Victime ale sôrtei ce curse ne întinde,
Credința noastră astăzi de nimeni nu depinde.
Nu totdeauna nunta se face cu faclii.
La porțile Trezenei, la local unde seii
C'ai mei strămoși ilustri aũ ale lor morminte,
Se află un vechiũ templu, cu sacre osseminte.
Acolo nu cutézá sperjurul a jura;
Perfidul de îndată își iea pedépsa sa;
Minciuna fără milă cu mórte e lovită
Și réoa cugetare de sigur osindită.
Acolo noi să mergem pe-altare să jurăm,
Și 'ndat' amorul nostru etern să-l confirmăm.
Pe deul de acolo il vom ruga să fiă
Și martor și părinte l'a noastră cununii.
Pe deii cei mai sacri eũ martorii voiũ chema;
Diava și Junone ne-or bine cuvânta;
Și toți deii din ceruri vor garanta in fine
Eterna mea iubire, eternele-mi suspine.

Arlela

Dar regele s'aude.... Fugi, principe, de-aci.
Eũ staũ încă aice spre a-l desamăgi.
Te du, și fă să-mi vină o călěuză care
Să pót'a mă conduce la tine spre plecare.

SCENA II

THESEU, ARICIA, ISMENA

Theseu

O ȃei! fiți buni cu mine, și mintea-mi luminați,
Lumina verității la ochi-mi arătați!

Aricia

Prepară tot, Ismeno, ca să plecăm îndată.

SCENA III

THESEU, ARICIA

Theseu

De ce astă nîmire și față turburată?
Dar Hipolit aice la tine ce făcea?

Aricia

Eternul seü adio, sinjore, imi ȃicea.

Theseu

Sciuși învinge, dómná, mândria lui cea mare;
Și primele-i suspine sunt lucrul teü, imi pare.

Arcia

Sinfore, adevărul nu-ți voiți putea nega :
El ca pe-o criminală nu m'a putut trata ;
N'a moștenit, sinfore, nedrepta ta urgia.

Theseu

Pricep : s'a jurat pôte amant etern să-ți fiă.
Dar nu te prea încrede ; căci el e învățat
La ori și ce femei să jure nesfruntat.

Arcia

El! Hippolit, sinfore ?

Theseu

Acésta-ți place pôte ;
Dar cum de putuși face să-ți semene în tóte ?

Arcia

Și cum de poți, sinfore, să innegresci mereu
Viéta ne'ntinată a chiar fiului teú ?
Așa cunosci pe omul cu inima frumósă ?
Așa discerni virtutea din crima odiósă ?
Un simplu nor e 'n stare a te orbi așa
In cat din ochi să-ți péră și chiar virtutea sa ?
Ah! prea il lași victimă la limbele perfide.
Nu arunca asupra-i verdicte omucide ;

Iea séma, sinIore, ca cerul riguros
 Să nu te osindesc  ca crud  i nemilos.
 El in a sa urgi  primesce-or  ce victime,
 Dar totu i ne condamn  când suntem demni de crime.

These 

In van voesci să coperi cumplitul se  păcat :
 Amorul te orbesce, de nu ve i pe ingrat.
 E  am martori  i probe de tot necontestate :
 Ve ut'am curg nd lacrimi din inimă mi cate.

Ariclea

Iea séma, sinIore ; e  sci   i-am au it
 Că mul i monstri teribili din lume-ai nimicit ;
 Dar mai tr esce unul... sinIore,  i l'a i spune
 Dar Hippolit tăcere l'ac sta imi impune.
 Sciind respectul care voesce-a' i conserva,
 Nu  ic mai mult de t m  că se va supăra.
 M   i retrag, sinIore, ca să nu fi  sfort t 
 Să rump cumva tăcerea ce mi-e recomand t .

SCENA IV

These 

Ce are ea in suflet ? De ce ore părea
 Că vrea ceva să'mi spună  i-apoi se 'ntrerupea ?

Nu sunt înțeleși óre ca să mă ametească ?
Nu cumva cu mistere ei vor să mă moméscă ?
Dar ce plângere tristă aud chiar însumi eú,
Cu tót' a mea rigóre, vibrând în peptul meú ?
În inimă-mi simț pare o milă înfundată.
Dar să mă duc, p'Oenona s'o mai întreb odată.
Voesc ca despre crimă să fiú mai luminat.
He, gardi! chiămați p'Oenona aici imediat.

SCENA V

THESEÛ, PANOPA

Panopa

Eú nu cunosc, sinfore, ce plan regina are ;
Dar véd că se găsește în mare turburare.
Se svêrcolesce 'n spasmuri teribile mereú,
Și gălbínéla morțiú se vede în chipul seú.
Oenona, de la dênsa gonită cu urgiă,
S'a aruncat în mare c'un fel de nebuniă ;
Motivul este încă de tot necunoscut,
Dar ea de bună sémă viața și-a perdut.

Theseú

Ce-aud ?

Panopa

Însé regina nu pare-a fi 'mpăcată ;

În sufletu'i mai mare turbare se arată.
 Ca să-și ascundă pôte secretele'i dureri,
 Ea și-ia copii 'n brațe și-î plânge 'n mângâeri !
 Și-apoi, ca când iubirea de mamă i s'ar stinge,
 De-odată de la dânsa cu furiă-î respinge.
 Ea âmbă pe picioare cu pași șiovăitori ;
 La noi mereu se uită cu ochi rătăcitori :
 Se pune ca să scriă, și-apoi într'o minută,
 Sfășie 'n bucățele scrisórea începută.
 Ajută-o, sinlore; cât de puciu măcar.

Theseu

O cer ! Phedra pe mórte ; Oenona mórta chiar !
 Dar Hippolit să vină, să vină să-mi vorbescă ;
 Voin să-l ascult ; să vină să se îndreptățescă ,

(Singur)

Neptune ! mă rog ție nu te precipita ;
 Prefer de astă dată a nu mă asculta.
 M'am prea incređut pôte în mărturii perfide.
 Prea mult m'am rugat ție cu ruge parricide.
 Ah ! câtă desperare în suflet mi-a venit !

SCENA VI

THESEÛ, TERAMENE

Theseu

A! tu ești, Teramene? Dar unde-î Hippolit?
Pe-acest copil în mână de prunc ți l'am dat ție.
Dar lacrimile tale ce vor să-mi spună mie?
Ce face el?

Teramene

Destinul voi a ne-l răpi.
Vai! Hippolit, sinioare, de noi se despărți.

Theseu

O deî!

Teramene

Vădui, sinioare, peirea 'ngrozitoare
A celui mai brav suflet ce poate fi sub sóre.

Theseu

El mort! Când vrem în brațe să string pe fiul meu,
Să mi-l răpescă deî! O ceri! ce-am greșit eu?
Ce fulgere pe mine vin în aceste ore?

Teramene

Pe porțile Trezenei abia eșiam, sinioare,

Și el era în caru-i; iar gardii întristați
 Ii imitați tăcerea, în juru-i înșirați.
 Cugetător, spre calea Mycenei apucase;
 Pe cai frânele sale el libere lăsase:
 Incurătorii mândri, ce alte dați sbura
 Plini de inflăcărare supuși la voia sa,
 Cu capete plecate, cu ochi 'n turburare,
 Păreau că se conformă cu trista-i cugetare.
 Atunci din fundul mării un răcnet s'auzi,
 Un răcnet care gróza în aer răspândi;
 La răcnetul acela de pe uscat răspunde
 Cu gemete o voce ce se repetă 'n unde.
 Atunci sângele 'n inimă simțirăm că 'nghița:
 La cai părul pe cóme în sus se rădica.
 Apoi pe luciul mării vedem pe neașteptate
 Că se rădic' un munte, cu clocote turbate;
 Și muntele cel umed se sparge spumegat
 Și dintre unde ese un monstru 'nfrișat.
 Avea în frunte córne mari amenințátore,
 Și soldți peste tot corpul de galbenă culóre;
 Selbatee și teribil, balaur fioros.
 Se recurba sub grébău ca șérpe furios,
 Se sgudnea pământul de mugetele sale.
 Se 'nflora chiar cerul privind ast monstru 'n cale;
 Pământul se copriuse de-un aer infectat,
 Și marea ce-l sverlise de spaim' a reculat.

Toți fug; și într'un templu vecin fiesce care
Alergă cu grabire să afle-a sa scăpare.
Atunci Hippolit singur, demn fiu al lui Theseu,
Oprește 'ncurătorii, apucă arcul seu,
Aruncă o săgétă cu mâna sa dibace
Și'n cóst' aceluí monstru o largă rană face.
In ultima-i turbare balaurul sáring,
S'aruncă pên' aprópe de carul seu mugind,
Și cailor le-arată o gură 'nflăcărata
Ce-i coperi de sánge, de foc și fum îndată.
Pe cai spaima-i coprinde; și-și fac de-o-dată vânt
Și nu mai vor să scia de frêne seu cuvânt.
In opinteli deșerte al lor domn se consumă;
Ei strîng în dinți zabala cu botul plin de spumă;
Se mai afirmă încă că s'a vedut un deú
Că-i imboldea în cóste cu pintenii mereú.
Ei peste stânci apucă; o osiá plesnesce;
Și Hippolit cel ager atuncea se găsesce
Cu carul seu de-odată sdrobot și sfărâmat;
Și însuși dânsul cade în frêne incurcat.
Ah! ért'a mea durere; acésta pentru mine
Va fi sorginte-eternă de lacrimi și suspine!
Vedut'am, síniore, pe bravul Hippolit
Tárát de însuși cail ce mâna-i a nutrit.
El strigă; ei atuncea mai mult se spáiméntézá;
Ei fug, iar el in rane cumplite sángerézá.

De țipetele noastre tot aerul e plin.
 In fine a lor fugă se stâmpără pucin :
 Ei se opresce aprópe de-acele vechi morminte
 Unde strămoșii voștri se îngropaū 'nainte.
 Alerg, și după mine vin gardii seī plângend ;
 De-a sângelui seū urmă ne conduceam mergend ;
 Pe stânci era tot sânge ; iar pletele-ī aurite
 Pe mărăcinī selbateci ici colo risipite.
 İl aflu, merg la densusl ; mă vede, și, murind,
 Mi 'ntinde a sa mână și-mi dice-abia vorbind :
 « Mă duc din astă lume cându-mi ridea junia.
 « Aibi grige după mórte-mi de trista Aricia.
 « Când tatăl meū, amice, va fi desamăgit,
 « Și când se va convinge că eū nu i-am greșit,
 « Să-i spuī că, daca pórtă vr'o remușcare 'n sine,
 « Să-i spuī ca să se pórte cu sclava sa mai bine ;
 « Să-i dea... » L'aceste vorbe eroul espirat
 Lăsă 'n bratele mele un corp desfigurat,
 Trist obiect ce ȃei acum aū înainte,
 Ce nu l'ar mai cunósce nici chiar al seū părinte.

Theseu

O fiul meū ! speranță ce singur mi-am distrus !
 O ȃei fórá de milă ! ce iute l'ați răpus !
 Cu ce dureri de mórte viața-mi se lovesce...

Theramene

Timida Aricia la noi atunci sosese :
 Venise, sințore, cu plan determinat
 Ca deilor s'arate că este-al ei bărbat.
 S'apropie și vede pe erbă lac de sânge;
 Ea vede (cine óre s'ar domina de-a plânge ?)
 Pe Hippolit ce 'n rane rostogolit jăcea !
 Ea nu voia de odată să credă ce vedea;
 Necunoscând figura ce adora pe lume,
 Pe Hippolit ea strigă, și-l chiamă tot pe nume.
 Vădend în fine însă că el e 'n fața sa,
 Incepe cu durere pe deî a blăstema;
 Și rece, și gemendă, și mai ne'nsuflețită,
 La ale lui picióre ea cade amețită.
 Ismena, cu nespuse duióse îngrijiri,
 Abia o póte face să-și vină în simțiri.
 Și eü veniú, sințore, cu focu 'n pept a-ți spune
 Voința cea din urmă a unui eroú june;
 Să 'ndeplinesc mandatul ce mî-a încredințat
 Elevul meü cel nobil, când sufletul și-a dat.
 Ce vrea și Phedra óre în orele aceste ?

SCENA VII

THESEU, PHEDRA, THERAMENE, PANOPA, GARĐI

Theseu

Ei bine! triumfi, dómnă, și fiul meü mort este.

Ah! ce-mi mai vine-a crede! parcă-mi spunea ceva
Că Hippolit capabil de crimă nu era!
Dar bucurăte, dómná, acum de-a ta victimă;
Tu scii de-a fost nedréptă séu este legitimă.
Eú tot consimţ a crede că n'am fost înşelat :
Eú tot-l cred culpabil, precum l'ai acusat.
Perđarea sa mă face să plâng destul de tare
Şi fără să mai caut o nouă 'ncredinţare;
Căci orí ce s'ar mai đice nu póte alt să-mí dea
De cât să mai sporéscă nefericirea mea.
Eú nu am ochi acuma spre a vedea séu plânge
A fiului méu dulce cadavru plin de sânge.
Aşi vrea a mă proserie din lumea tótă chiar,
Să scap de suvenirea acestuí fapt amar.
Nimic nu mă mai póte scusa pe-acéstă lume;
M'apasă chiar lucirea ce are al méu nume :
M'aşi fi ascuns mai bine, fiind mai ignorat.
Urăsc însăşi onórea ce đeii mí-au tot dat;
Eú nu le voiđ mai cere favori omoritóre
Şi nici le voiú mai face rugí nefolositóre;
Cu orí ce fel de gracií, ei nu vor vindeca
Lovirea 'nfricoşată care-aú voiit a-mí da.

Phedra

Permite-mí, sinfore, să spun şi eú la lume
Un adevăr ce-onorá al fiului teú nume.

El nu era culpabil.

Theseu

Vai mie! ce ascult!

Si eü -l condamnasem pe vorba ta mai mult!
Mai cređi acuma, crudo, să te justifici pöte?

Phedra

Momentele-mi sunt scumpe; voesc a spune töte.
Theseü! asupr'acestuï copil respectuos,
Eü fuiü care-aruncasem un ochiü incestuos.
O flacără funestă in sinu-mi cerul puse;
Oenona cea perfidă urmările conduse.
Ea s'a temut ca dënsul, sciind furörea mea,
Să nu spună la alții secretul ce sciea:
De starea mea debilă voind ca să abuse,
Perfida se grăbise la tine să-l acuse.
S'a pedepsit ea însăși de perfidia sa,
Grăbindu-se a merge in mare-a s'arunca.
Prin fer më aflam gata să curm a mea ursită;
Lăsaiü insë să gëmă virtutea bănuită:
Descoperindu-ți ție căința și-al meu dor
Voiam pe căi mai line la morți să më cobor.
Luaiü o bëntură cu o putere tare
Făcută de Medeea fermecătörea mare.
La inimămi veninul cređ că s'a și urcat,
Căci inima in mine o simț c'a inghiățat;

Abia zăresc prin ceta, în palide lumine,
 Pe soțul meu pe care îl amplu de rușine;
 Si mórtea, 'ntunecându-mi lumina ce purtam,
 Dă dilei puritatea ce eu o 'ntunecam.

Panopa

Ea móre, sinioare.

Theseu

Când ar putea să mórá
 Cu ea și fapta négră ce inimamî omórá!
 Acum, când adevérul mi s'a descoperit,
 Să merg să scald cu lacrimi pe fiul meu iubit:
 Să 'mbrăcișez cadavrul ce-acum înótă 'n sânge,
 Să-mi espiez furórea ce inimamî deplânge:
 Să onorăm într'énsul pe fiul lui Theseu.
 Și, ca să 'mpac mai bine acum sufletul seú,
 Să scot pe Aricia din starea-i umilită,
 Să fac astăđi dintr'énsa copila mea iubită.

FINE

VERIFICAT
 2007

VERIFICAT
 2017

VERIFICAT
 1987